

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoVS/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	9521100113
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9521100113.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky Mgr. Renáty Gavalcovej a sudcov JUDr. Martina Holíča, JUDr. Mariána Mačuru, JUDr. Emila Dubňanského a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného JUDr. B. D., PhD., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 a iné, o sťažnosti obvineného JUDr. B.W. D., PhD. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. januára 2025, sp. zn. 1 TdoV 2/2023 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. mája 2025 v Bratislave takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného JUDr. B.Š. D., PhD. zamietla.

Odôvodnenie

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo 14. februára 2023 predložené dovolanie obvineného JUDr. B. D., PhD. (ďalej len „obvinený“) proti rozsudku najvyššieho súdu z 24. mája 2022, sp. zn. 5To/11/2021 (ďalej len „dovolanie“). Najvyššiemu súdu bolo ďalej 22. októbra 2024 predložené dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku najvyššieho súdu z 24. mája 2022, sp. zn. 5To/11/2021 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 20. septembra 2021, sp. zn. 3T/5/2021 (ďalej len „dovolanie ministra“).

Obvinený podaním z 29. novembra 2024 vzniesol námietku zaujatosti proti členovi senátu JUDr. Jozefovi Šutkovi (ďalej len „dotknutý sudca“), a to pre jeho pomer k prejednávanej veci konštatujúc, že námietku zaujatosti vznáša tak z hľadiska aspektov subjektívnej ako aj objektívnej nestrannosti bezodkladne potom, ako 27. novembra 2024 nazrel do súdneho spisu a kedy sa o tom, že dotknutý sudca je členom senátu, dozvedel.

Pripomenul, že predmetom dovolacieho konania je aj problematika dokazovania ne/existencie údajnej zločineckej skupiny J. a v tejto súvislosti poukázal na to, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 20. septembra 2021, sp. zn. 3T/5/2021 odkázal ako na dôkazy o jeho vine pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona na viaceré rozsudky Špecializovaného trestného súdu, a to na rozsudok z 5. júna 2018, sp. zn. 3T/15/2018 a z 10. decembra 2020, sp. zn. 3T/39/2020, kde dotknutý sudca rozhodoval

ako člen, resp. predseda senátu a z 26. augusta 2021, sp. zn. 8T/11/2021, kde dotknutý sudca rozhodoval ako samosudca.

Najvyšší súd rozhodol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku tak, že sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, JUDr. Jozef Šutka nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného JUDr. B. D., PhD., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 a iné, vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1 TdoV 2/2023.

I. Odôvodnenie sťažnosti

Proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, JUDr. Erika Magála, v zákonnej lehote troch pracovných dní odo dňa oznámenia napádaného uznesenia sťažnosť, ktorú odôvodnil podaním doručeným dňa 12. marca 2025.

Úvodom sťažnosti obvinený vyjadril svoj postoj k pomeru hlasov, ktorým bolo napádané uznesenie prijaté (3:2), čo podľa neho indikuje názorovú nejednotnosť senátu v otázke nestrannosti JUDr. Šutku v dovolacom konaní. Podľa obvineného skutočnosť, že JUDr. Šutka písomným podaním oznámil svoju zaujatosť predstavuje nespochybniteľný záver o tom, že aj on sám má pochybnosť o svojej nestrannosti a to na kvalitatívnej úrovni ustanovenej § 31 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Opätovne zdôraznil, že predmetom dovolacieho konania na podklade jeho dovolania ako aj dovolania ministra spravodlivosti je okrem iného aj argumentácia zameraná k problematike dokazovania (ne)existencie údajnej zločineckej skupiny J. a s tým súvisiace porušenie viacerých mojich základných práv na úrovni zakladajúcej naplnenie viacerých dovolacích dôvodov.

Podľa obvineného je aj s odkazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 182/2023-340 zo dňa 23. marca 2023 nepochybné, že predmetom dovolacieho konania je (aj s prihliadnutím na obsahovo prekrývajúce sa dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky) prieskum dôkazných resp. skutkových záverov prvostupňového a odvolacieho súdu v otázke neexistencie údajnej zločineckej skupiny J.. V tej istej otázke, v ktorej JUDr. Šutka celkom jednoznačne vyjadril svoje vnútorné presvedčenie (o existencii zločineckej skupiny J.) vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ako sudcu Špecializovaného trestného súdu v rozsudku zo dňa 05. júna 2018, sp. zn. 3T/15/2018, v rozsudku zo dňa 10. decembra 2020 sp. zn. 3T/39/2020 a v rozsudku zo dňa 26. augusta 2021, sp. zn. 8T/11/2021.

Ďalej obvinený uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok odkazuje ako na dôkazy o jeho vine pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona práve na spomínané rozsudky Špecializovaného trestného súdu (v ktorých rozhodoval JUDr. Šutka). V skutkových vetách uvedených rozsudkov sa podľa obvineného priamo slovnými formuláciami konštatuje existencia zločineckej skupiny J., pričom tieto aj jednoznačnými identifikátormi špecifikujú osobu, ktorá mala stáť na jej čele a samotnú skupinu zároveň štruktúrujú do jednotlivých zložiek. V konečnom dôsledku túto skutočnosť potvrdil aj senát v bode 27. napádaného uznesenia. Pre účely prijatia záverov o takejto štruktúrovanosti je teda zrejmé, že JUDr. Šutka musel mať vnútorné presvedčenie o existencii takejto zločineckej skupiny a o naplnení všetkých jej zákonných definičných znakov podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona. V opačnom prípade (keby JUDr. Šutka takéto presvedčenie nemal) by nikdy nemohol schváliť prokurátorom predkladané dohody o vine a treste pre skutky právne kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Uvedené skutočnosti vo svojom sumáre zároveň preukazujú nesprávnosť záverov uznesenia najvyššieho súdu v bodoch 36. a 37. o nevyhlásení JUDr. Šutku.

V prípade nevyhlásenia JUDr. Šutku by tak podľa obvineného došlo k situácii, kedy by mal v rámci konania o dovolaní revidovať resp. prehodnocovať svoje rozsudkami trojnásobné vyjadrené presvedčenie o existencii údajnej zločineckej skupiny J.W..

Obvinený následne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/24/2023, v ktorom už bolo rozhodované o námietke zaujatosti obvineného vo vzťahu k JUDr. Jozefovi Šutkovi, pričom bolo rozhodnuté tak, že tento bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Identicky bolo rozhodnuté aj vo veci 3Ndt/15/2023.

V ďalších častiach obvinený podrobne rozobral odôvodnenia jednotlivých argumentačných rozhodnutí, pričom záverom poukázal aj na podľa neho analogicky aplikovateľný záver nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 79/2024, podľa ktorého opätovné rozhodovanie toho istého sudcu v tom istom konaní, avšak v dovolacom štádiu, o nemeritórnych otázkach, môže byť dostatočným dôvodom na vznik oprávnených pochybností o nezaujatosti takéhoto sudcu. Argumentum a minori ad maius tak možno podľa obvineného uzavrieť, že ten istý záver platí o to viac v otázkach meritórnych, akými je aj dôkazné vyhodnotenie existencie zločineckej skupiny, ktorej existenciu v minulosti daný sudca (v prípade obvineného JUDr. Šutka) potvrdil vo vyššie špecifikovaných rozsudkoch.

Obvinený tiež pripomenul, že pre vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku nemusí existovať nepochybná istota o jeho zaujatosti, avšak postačuje už čo i len pochybnosť o nezaujatosti. Následne poukázal na súdne rozhodnutia argumentujúce v prospech vylúčenia JUDr. Šutku z vykonávania úkonov trestného konania.

Záverom obvinený navrhol, aby sťažnostný súd rozhodol podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku tak, že zruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. januára 2025, sp. zn. 1TdoV/2/2023 a podľa § 32 ods. 5 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, JUDr. Jozef Šutka je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obv. JUDr. B. D., PhD. vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1TdoV/2/2023.

II.

Posúdenie dôvodnosti námietky zaujatosti

Iný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 32 ods. 5 písm. d) Trestného poriadku, § 18 ods. 1 veta druhá zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) po zistení, že sťažnosť obvineného spĺňa všetky formálne podmienky, preskúmal v súlade s § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie jemu predchádzajúce a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Keďže fakticky jedinou otázkou, ktorú v kontexte posúdenia (ne)možnosti rozhodovania JUDr. Jozefa Šutku v aktuálnej veci obvineného potrebné zodpovedať je, či skutočnosť, že sa JUDr. Jozef Šutka ako sudca súdu nižšieho stupňa podieľal na rozhodovaniach o dohodách o vine a treste vo veciach, ktoré predpokladajú existenciu zločineckej skupiny tzv. J.F., ktorej (ne)existencia je predmetom dovolacieho prieskumu na základe dovolacej námietky, na rozhodovaní ktorej by sa mal zúčastniť aj JUDr. Jozef Šutka, sťažnostný súd považuje za potrebné sústrediť majoritnú časť svojej argumentácie práve na zodpovedanie uvedenej otázky.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku: „Pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto vykonané, ak zákon neustanovuje inak“.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku: „Ak nejde o prípad podania obžaloby po konaní o návrhu na dohodu o vine a treste podľa §232 ods. 5 alebo 6, súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.“

Podľa § 331 ods. 1 Trestného poriadku: „Návrh dohody o vine a treste na súde preskúma predseda senátu a podľa jeho obsahu a podľa obsahu spisu určí termín verejného zasadnutia na rozhodnutie o návrhu dohody o vine a treste alebo návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie

procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná.“

Podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku: „Súd môže rozhodovať len o skutku, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku na náhradu škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ak obvinený odpovedal na všetky otázky „áno“.“

Sťažnostný súd uvádza, že inštitút dohody o uznaní viny a prijatí trestu je jedným z odklonov trestného konania, ktorého výsledkom je v prípade jej schválenia súdom právoplatné rozhodnutie o vine a treste obvineného, resp. o ďalších výrokoch s tým súvisiacich. Jeho podstatou je zjednodušene uvedené konsenzus ohľadom vyriešenia trestnej veci medzi prokurátorom a obvineným, ktorý sa priznáva ku skutku kladenému mu za vinu výmenou za miernejší trest s tým, že v prípade orgánov činných v trestnom konaní tým odpadá nutnosť dokazovania viny obvineného v konaní pred súdom, keď sa obvinený týmto odklonom vzdáva práva prejednávania veci kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní.

Aj z uvedených citácii normatívneho textu Trestného poriadku však vyplýva, že v konaní o dohode o vine a treste neprebíha proces dokazovania predpokladaný „tradičným“ trestným konaním. Z uvedeného je tak zrejmé, že súd schvaľuje (resp. odmieta) dohodu o vine a treste bez vykonania procesu dokazovania. Inými slovami, sudca podieľajúci sa na rozhodovaní pri tomto osobitnom spôsobe trestného konania do neho nevnáša svoje hodnotenie skutkového stavu na základe pred ním vykonaného dokazovania, ktorého výsledkom je ustálenie skutku, keďže ide o výnimku zo zásady bezprostrednosti uvedenej v § 2 ods. 19 Trestného poriadku. Konajúci sudca (senát) sa v konaní o schvaľovaní dohody o vine a treste musí obmedziť výlučne na rozhodovanie o skutku tak ako je popísaný v skutkovej vete návrhu na schválenie dohody o vine a treste, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku na náhradu škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste a to všetko iba za predpokladu naplnenia požiadavky, že obvinený odpovedal na všetky taxatívne vymedzené avšak obligatórne položené otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 Trestného poriadku kladne - pozitívne vyslovením súhlasu v podobe „áno“, pričom súd dôkazy v tomto konaní nevykonáva a nemá ani možnosť akýmkoľvek spôsobom dokazovanie doplniť.

Konajúci súd tak neustaľuje skutkový stav, ktorý je vyjadrený v skutkovej vete uzavretej dohody o vine a treste, keďže jeho kompetencia je limitovaná výlučne ustanovením § 331 ods. písm. b) trestného poriadku a 334 ods. 2 Trestného poriadku na taxatívne uvedené aspekty.

Pre komplexnosť je však potrebné uviesť, že ak ide o prípady skupinovej trestnej činnosti, súd nie je žiadnym spôsobom viazaný zisteniami uvedenými v takomto schválenom (právoplatnom) rozsudku a to aj z dôvodu absencie vykonania procesu dokazovania.

Navyše konštatovanému je potrebné zvýrazniť, že uvedené závery implicitne vychádzajú aj z ustanovení § 2 ods. 19 Trestného poriadku resp. z § 278 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorých logicky mimo iné vyplýva, že súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, resp. môže prihliadať na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ obvinený vo svojej sťažnosti poukazoval na podľa neho analogicky aplikovateľný záver nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 79/2024, podľa ktorého opätovné rozhodovanie toho istého sudcu v tom istom konaní, avšak v dovolacom štádiu, o nemeritórnych otázkach, môže byť dostatočným dôvodom na vznik oprávnených pochybností o nezaujatosti takéhoto sudcu, je potrebné uviesť, že uvedená situácia nenastáva v tomto konaní. Už z vlastného obsahu uvedenej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že musí ísť o „opätovné rozhodovanie toho istého sudcu v tom istom konaní“, k čomu v danom prípade ani teoreticky nedochádza, keďže JUDr. Jozef Šutka v konaní, ktoré má byť predmetom dovolacieho prieskumu sa doposiaľ nepodieľal na rozhodovaní ani o meritórnych, ale ani o nemeritórnych otázkach.

Aplikujúc uvedené na prípad obvineného, nemožno uznať argumentáciu, podľa ktorej JUDr. Jozef Šutka

schválením početných dohôd o vine a treste rozhodoval o tej istej otázke, a už vôbec nie v tom istom konaní, ktorá je predmetom dovolacieho prieskumu a to z dôvodu, že JUDr. Jozef Šutka o tejto otázke nerozhodoval z pohľadu ustálenia skutkových okolností, ale iba (na formálnoprávnej úrovni) skúmal zákonom limitované aspekty navrhovaných dohôd o vine a treste.

Najvyšší súd uvádza, že ak by bol pripustený opačný záver, tak by nebolo možné *stricto sensu* v skupinových veciach prijímať na hlavnom pojednávaní vyhlásenie časti obžalovaných podľa § 257 Trestného poriadku, keďže o ostatných spoluobžalovaných by bolo potrebné vykonávať ešte dokazovanie vo vzťahu ku skutkom, kladeným im v obžalobe prokurátora za vinu, keďže sudcovia ktorí by prijali takéto vyhlásenie o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku by museli byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci, pretože si „urobili“ už predbežný názor na skutok a jeho právnu kvalifikáciu tým, že by prijali vyhlásenie takéto vyhlásenie o vine. Uvedené platí *vice versa* aj v prípadoch, kedy je voči viacerým spolupáchateľom podávaná v jednom konaní obžaloba a zároveň vo vzťahu k niektorým spolupáchateľom aj návrh na schválenie dohody o vine a treste. Jediným obmedzením, na ktoré zákonodarca osobitne upozorňuje aj v § 238 ods. 3 Trestného poriadku je povinnosť súdu aby dbal na to, aby nebola narušená zásada podľa § 2 ods. 4 (presumpcia nevinu) vo vzťahu k ostatným obvineným alebo osobám účastným na skutku. Inými slovami zákonodarca vôbec nevylučuje aby ten istý sudca dokonca v jednom konaní rozhodol či už o prijatí vyhlásenia o vine spolupáchateľa, alebo o schválení dohody o vine a treste spolupáchateľa a zároveň vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k ostatným spolupáchateľom.

Z uvedených dôvodov sa sťažnostný súd nestotožnil ani s argumentáciou uvedenou v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. septembra 2023, sp. zn. 3Tost 24/2023 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. septembra 2023, sp. zn. 3Ndt 15/2023, na ktorú poukazoval v rámci svojej sťažnostnej argumentácie obvinený. Týmito rozhodnutiami bol sudca JUDr. Jozef Šutka podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku mimo iné vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaných Ing. Ľ. D. a spol. vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1T 11/2021, pričom sa týkali obdobnej problematiky ne/zaujatosti sudcu z dôvodu, že v iných konaniach si mal sudca JUDr. Jozef Šutka schválením dohôd, ktorými bola konštatovaná existencia zločineckej skupiny „D.“, vytvoriť záver o existencii takejto skupiny.

Najvyšší súd uzatvára, že tak ako nemôžu byť dôvodom na vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania jeho právne názory, ktoré vyplývajú z jeho rozhodovacej činnosti v iných veciach, tak nemôže byť dôvodom vylúčenia sudcu ani jeho rozhodovacia činnosť v skutkovo obdobných veciach pokiaľ ňou nedošlo k porušeniu princípov presumpcie nevinu, k čomu však v tomto prípade nedošlo.

Berúc do úvahy konštatované, samotné uvedenie pomenovania zločineckej skupiny „J.“ v dohodách o vine a treste, na ktorých prijatí sa podieľal aj sudca JUDr. Jozef Šutka, nemôže predstavovať porušenie princípu presumpcie nevinu vo vzťahu k obvinenému JUDr. B. D., PhD., a teda nezakladá pomer sudcu k prejednávanej veci, a teda ani dôvod na jeho vylúčenie podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietke obvineného ohľadom existencie pochybností o objektívnej nezáujatosti zo strany JUDr. Jozefa Šutku sťažnostný senát replikuje, že nestrannosť súdu, ktorá je personifikovaná v osobe sudcu, možno vymedziť ako absenciu prítomnosti predsudku a straníckosti v procese vykonávania úkonov v danej veci (a teda aj rozhodovania v samotnom merite veci). Konajúci sudca tak musí disponovať požadovanou mierou nestrannosti a nezáujatosti, ktorá sa prejavuje v jeho schopnosti rozhodnúť v danej veci tak, ako by to dokázal urobiť akýkoľvek iný sudca bez pomeru k veci alebo subjektom konania a to objektívne, nezáujato a nestrane. V prípade, ak uvedený predpoklad nie je naplnený, je potrebné prostredníctvom zákonom aprobovaných nástrojov (akými sú napríklad námietka zaujatosti) zabezpečiť vylúčenie takeého sudcu z vykonávania úkonov v trestnom konaní.

S ohľadom na argumentáciu obvineného postavenú na namietaní absencie objektívnej nezáujatosti JUDr. Jozefa Šutku sťažnostný súd dodáva, že aplikáciou (prísnejšieho) testu objektívnej nezáujatosti (nestrannosti) je potrebné skúmať (ne)existenciu takých skutočností, ktoré sú spôsobilé vzbudzovať

pochybnosti o nezaujatosti sudcu, pričom platí tzv. teória zdania. Sťažnostný súd tak skúma (ne)existenciu a prípadnú mieru intenzity a povahy vzťahu namietaného sudcu k prejednávanej veci za účelom možnosti zodpovedania otázky, či uvedené vyžaruje dostatok nestrannosti súdu, pričom nepostačuje, aby bol sudca subjektívne (skutočne) nestranný a nezaujatý, musí sa takým (v očiach nezávislého pozorovateľa) aj objektívne javiť.

Je preto nepochybné, že doterajšie konanie JUDr. Jozefa Šutku vrátane spôsobu jeho rozhodovacej činnosti s prihliadnutím na ním posudzované (odlišné) právne aspekty týchto prípadov vyžaruje dostatočne vysokú mieru objektívnej nestrannosti a nezaujatosti.

V prípade prisvedčenia argumentácii obvineného by došlo k paralýze súdneho systému založeného na dôkladnej právnej diferenciacii kompetencii konajúcich sudcov v oblastiach dokazovania viny na strane jednej a posúdeniu dobrovoľného priznania viny v osobitnom spôsobe konania, ktorým je dohoda o vine a treste.

Sťažnostný súd sa tak stotožnil s právne správnu úvahou senátu ITdoV, ktorý konštatoval, že neexistujú objektívne dôvody na vylúčenie JUDr. Jozefa Šutku z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného JUDr. B. D., PhD. Zároveň je potrebné dodať, že dôvody na vylúčenie je potrebné skúmať vždy s rovnakou dôkladnosťou ako aj dôvody na nevylúčenie sudcu z rozhodovania vo veci, keďže iba takýto (rovnomerný) prieskum dokáže zabezpečiť garanciu ústavnej požiadavky zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako imanentnej súčasť práva na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené rozhodol sťažnostný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.